

Druga konferencja narodów Afryki

„Wolność i jedność dla Afryki” — pod tym hasłem rozpoczęła się w stolicy Tunezji druga konferencja narodów Afryki. Uczestniczą w niej przedstawiciele ponad trzydziestu narodów afrykańskich. W konferencji uczestniczą liczni obserwatorzy z innych kontynentów i krajów, m. in. szereg delegacji z Azji i Bliskiego Wschodu, obserwatorzy z Polski, ZSRR, Chin, Jugosławii itd.

Obrady rozpoczęły się serdeczną manifestacją braterstwa narodów Afryki i gorącą demonstracją przeciwko planowanemu próbom atomowym na Saharze.

Na porządku dziennym konferencji figurują problemy: niepodległości narodów Afryki, neokolonializmu i walki z nim, rozwoju gospodarczego i społecznego, jedności Afryki.

Głównym celem konferencji — oświadczył generalny sekretarz jej stałego sekretariatu, Abdoulaye Diallo — jest opracowanie konkretnych form i metod walki z kolonializmem. (PAP)

Głos Wielkopolski

CZY
TEL
N:K

Poznań
wtorek
26 stycznia
1960

Rok XVI Wydanie A

Cena 50 gr

Nr 21 (4969)

Wojna algierska stała się głównym źródłem zasilającym faszyzm

Po „krwawej niedzieli” — względny spokój

Sytuacja w Algierze przedstawiała się w poniedziałek następująco: zbuntowani ekstremiści zajmują nadal „obóz warowny”, w którym zabarykadowali się od niedzieli wieczór. Podczas gdy jedni trwają na posterunkach bojowych, inni wzmacniają barykady. Agencja France Presse podaje, że o godz. 8 rano zostały zrzucone z helikoptera ulotki z orędziem gen. de Gaulle'a. Ekstremiści zniszczyli je natychmiast.

Wzrosty te wykazują jeszcze raz, że wojna algierska stała się głównym źródłem zasilającym faszyzm. Najwyższy więc czas, aby skończyć z tą niesłuszną wojną, nawiązując rozmowy z tymi, z którymi się walczy. „Humanité” wzywa wszystkich ludzi pracy i demokratów do działania na rzecz rozwiązania organizacji ekstremistów. (PAP)

Orędzie królowej

Je tous les crimes du passé, ceux commis par Hitler et ses nazis sont les plus épouvantables. Le sommet des horreurs a été rejoint au camp d'extermination d'Auschwitz. La commémoration du 24 janvier éveille en nous un remord collectif de n'avoir pu empêcher cette abomination. Le souvenir de ces souffrances infligées dominera certainement nos consciences au cours de cette manifestation. En 1955 j'ai été à Auschwitz et je n'oublierai jamais! Personne ne doit jamais l'oublier!

Elisabeth

Bruxelles, janvier 1960

W 15 rocznicę wyzwolenia b. obozu w Oświęcimiu przybyło tu blisko 20 tys. bojowników z faszystów z Polski i delegacje 13 innych krajów Europy, by uczcić pamięć pomordowanych, by skierować z tego największego cmentarzyska w historii Europy, apel do ludzi dobrej woli na całym świecie: bądźcie czujni, zróbcie wszystko by hitleryzm nie mógł nigdy się odrodzić. Na zdjęciu: tekst orędzia Królowej Belgijskiej Elżbiety — przesłany na ręce organizatorów XV rocznicy wyzwolenia Oświęcimia.

Fot. — CAF

Odczyt lektora KC PZPR

Komitet Wojewódzki PZPR w Poznaniu zawiadamia, że w dniu 26 bm. o godz. 17, w sali konferencyjnej KW, lektor KC PZPR wygłosi odczyt na temat: „Zadania w dziedzinie uporządkowania stylu i metod w zarządzaniu gospodarką”.

Na powyższy odczyt zaprasza się aktywni partyjni i gospodarczy.

pyga

Jak podaje PIHM — zachmurzenie niewielkie i umiarkowane tylko w dzielnicach zachodnich wzrost zachmurzenia i miejscami możliwe opady deszczu. Temperatura minimalna około minus 15 st. na południowym wschodzie do plus 3 st. na północnym zachodzie. Wiatry słabe i umiarkowane z kierunków południowych.

Według zgodnych doniesień, siły zbuntowanych ekstremistów wynoszą od 300 do 800 ludzi. Rozgłosza radiowa „Europe nr 1” informuje o istnieniu dwóch grup ekstremistów. Jedną obsadza dwie barykady na ulicy Charles Peguy. Drugą grupą okupującą gmach uniwersytetu, kieruje deputowany Pierre Lagardere. Około 150 ekstremistów rozporządza bronią maszynową. Rozgłosza Luksemburska informuje, że zbuntowani ekstremiści odmówili zastosowania się do rozkazu złożenia broni, wydanego przez naczelnego dowódcę sił francuskich w Algierii.

Dyrektor gabinetu ministra informacji — Wang oświadczył, że w niedzielę pierwsze strzały padły ze strony zbuntowanych ekstremistów.

W poniedziałkowym wydaniu „Humanité” pisze: „Wyda-

Polska delegacja wyjechała do ZSRR

25 bm. wyjechała do Moskwy 5-osobowa delegacja Ministerstwa Oświaty, której przewodniczy min. Wacław Tułodziecki.

Wizyta przedstawicieli Ministerstwa Oświaty w Związku Radzieckim potrwa około trzech tygodni. Delegacja znajdzie się m. in. z problemami reformy szkolnictwa w Związku Radzieckim, kształcenia nauczycieli, powiązania szkoły z życiem, z organizacją i metodami pracy nad programami nauczania i podręcznikami, sposobami zaopatrzenia szkół w pomoce naukowe, a także pracą administracji szkolnej. (PAP)

Półowiczny sukces Adenauera w formowaniu osi Bonn — Rzym

W komunikacie opublikowanym w niedzielę na zakończenie rozmów włosko-niemieckich na pierwsze miejsce wybijają się zasadniczo dwa zagadnienia.

Obie delegacje uzgodniły mianowicie, że sprawa berlińska może być rozwiązana tylko zgodnie z postanowieniami konferencji paryskiej NATO z grudnia 1959 r., a jednocześnie stanęły na stanowisku, iż w rokowaniach między Wschodem a Zachodem nie może za paść żadna decyzja bez zgody zainteresowanych krajów.

Duże poruszenie na konferencji prasowej Adenauera wywołała obrona zasiadających w rządzie bońskim byłych dygnitarzy hitlerowskich, jak również odpowiedzi Adenauera w związku z jego oświadczeniem, iż „Bóg nałożył na Niemców obowiązek obrony Zachodu przed Wschodem”. Według kanclerza, zdanie to zostało sformułowane przez papieża Piusa XII w telegramie wysłanym w roku 1957 do ówczesnego prezydenta NRF Heussa i dotyczy ono konieczności zarówno moralnej, jak i rzeczywistej, tj. zbrojnej „obrony Zachodu”.

Wypowiedzi kanclerza spotkały się z krytyką nawet

wśród licznych dziennikarzy zachodniemieckich.

Agencja UPI stwierdza w depeszy z Rzymu, że komunikat włosko-niemiecki jest w ustępach dotyczących spraw zasadniczych „mglisty i nieangażujący się” oraz wskazuje, iż wizyta Adenauera we Włoszech zakończyła się tylko „częściowym sukcesem”.

PAP

Jakub Malik wiceministrem

Jak podaje TASS, Rada Ministrów ZSRR mianowała Jakuba Malika, dotychczasowego ambasadora ZSRR w Wielkiej Brytanii, zastępcą ministra spraw zagranicznych Związku Radzieckiego. (PAP)

Akcja ratunkowa w Coalbrook

Powolny jest wyścig ze śmiercią w kopalni węgla Coalbrook w Afryce Południowej, gdzie przed 5 dniami silne tąpnięcie zamknęło 435 górników w chodniku na głębokości 180 metrów. Wielki świder, sprowadzony specjalnie do Coalbrook, draży komin powietrzny z prędkością 1,5 metra na godzinę — o wiele wolniej niż przypuszczano. Jego diamentowe wiertło od poniedziałku rano przerywa się przez twardy dolomit. W południe dotarło na głębokość 36 metrów.

Jeśli prędkość drażenia nie wzrośnie, zasypiani górnicy otrzymają pożywienie, wodę i leki dopiero w piątek rano. (PAP)

Uchwała IV plenum KC PZPR w sprawie rozwoju techniki

Komitet Centralny PZPR stwierdza, że dalszy, szybki rozwój sił wytwórczych kraju i pomyślna realizacja zadań gospodarczych w latach 1960 — 1965, uchwalonych przez III Zjazd Partii, zależy będzie w pierwszym rzędzie od stopnia opanowania przez naszą gospodarkę nowoczesnej techniki.

Socjalistyczne stosunki produkcyjne, planowy charakter naszej gospodarki umożliwiają oparcie w szerokim zakresie naszej produkcji o zdobyte wiedzy i nauki, i szybki wzrost na tej drodze wydajności pracy. Postulat unowocześnienia naszego przemysłu i innych gałęzi gospodarki narodowej, w możliwie krótkim okresie jest w pełni realny. Wymaga to postawienia sprawy postępu technicznego w centrum uwagi całej partii i całego społeczeństwa i zasadniczego usprawnienia planowania i organizacji prac naukowo-badawczych oraz praktycznego wdrażania do produkcji krajowych i zagranicznych zdobyczy nauki i techniki.

GLÓWNE KIERUNKI WALKI O POSTĘP TECHNICZNY

1 Nowy plan pięcioletni na lata 1961—65 powinien śmiało i konkretniej niż miało to miejsce dotychczas, określić formy, kierunki i zasięg postępu technicznego we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej, ze szczególnym uwzględnieniem przemysłu. Dyrektywy planu w tym zakresie winny być przez organa planujące sprecyzowane w oparciu o twórczy wkład myśli najbardziej przodujących robotników i pracowników umysłowych przedsiębiorstw produkcyjnych i placówek naukowo-badawczych, projektowych i konstruktorskich.

2 Doświadczenia przodujących przedsiębiorstw ujawniły poważne rezerwy wzrostu produkcji i obniżenia jej kosztów, wskazując, jak wielkie są możliwości uzyskania szerszego postępu naszej gospodarki w drodze: modernizacji, rekonstrukcji technicznej i rozbudowy istniejących urządzeń i zakładów.

W licznych przypadkach okazało się, że można zrezygnować z nowych, kosztownych inwestycji, podejmując śmiało zamierzenia w dziedzinie pełniejszego wykorzystania posiadanych powierzchni produkcyjnych, usuwania tzw. waskich gardeł, hamujących postęp produkcji całych przedsiębiorstw, a nawet gałęzi wytwórczych. Wymiana przestarzałych urządzeń i unowocześnienie procesu technologicznego zapewniają osiągnięcie w starych zakładach pracy wysokich wskaźników technicznych i wydajności pracy w oparciu o kwalifikowane kadry i tradycje produkcyjne. Komitet Centralny zaleca opracowanie w resortach, zjednoczeniach i przedsiębiorstwach, w ścisłej współpracy z biurami projektowymi, konstruktorскими i placówkami badawczymi, dalszych środków i projektów modernizacji i rekonstrukcji technicznej posiadanych urządzeń wytwórczych, jako najbardziej efektywnej, najtańszej drogi do wzrostu produkcji, podniesienia jej jakości i obniżenia jej kosztów. Komisja planowania i resorty opracować powinny program produkcji nowych urządzeń, uwzględniając zadania szybszej — niż to dotąd było planowane, modernizacji i rekonstrukcji technicznej posiadanych zakładów, kosztem odpowiedniego zmniejszenia nakładów inwestycyjnych na nowe obiekty.

3 Podstawowym kierunkiem postępu technicznego w konkretnych warunkach naszego kraju, — jest mechanizacja robót ciężkich i pracochłonnych we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej w celu osiągnięcia zasadniczego wzrostu wydajności pracy, przy jednoczesnym zmniejszeniu wysiłku fizycznego robotników i poprawie warunków bezpieczeństwa i higieny pracy. W pierwszej kolejności należy zmechanizować masowe prace ładunkowe w przemyśle, budownictwie, transporcie, roboty ziemne oraz transport wewnętrzny-zakładowy. Dla realizacji tego zadania nie-

zbędne jest rozwinięcie na szeroką skalę krajowej produkcji różnego rodzaju podnośników mechanicznych, przenośników, wózków widłowych itp. urządzeń, przechodząc w tej produkcji na wielkie serie w celu zasadniczego jej potanie. Mechanizacja prac ładunkowych winna opierać się w coraz szerszym zakresie o masową produkcję znormalizowanych pojemników. W gałęziach gospodarki narodowej szczególnie zaniebanych pod względem mechanizacji oraz tam, gdzie prace ładunkowe i transportowe mają szczególnie zmasowany charakter, np. w górnictwie, terminy oraz środki mechanizacji powinny być szczegółowo sprecyzowane, zarówno w wieloletnich, jak i rocznych planach gospodarczych.

Szczególnie szybki postęp w omówionym zakresie powinien być osiągnięty w ślaskim okręgu przemysłowym. Równocześnie należy w określonych gałęziach przemysłu postawić zadania kompleksowej mechanizacji, obejmującej zarówno główne jak i pomocnicze procesy produkcyjne, a także procesy kontroli, prace remontowe. Wymaga to opracowania zespołów maszyn obejmujących cały cykl produkcyjny.

4 Szerokiemu, obejmującemu całość gospodarki narodowej programowi mechanizacji towarzyszyć winien sukcesywny rozwój automatyzacji na wybranych odcinkach produkcji gwarantujących największą efektywność ekonomiczną.

Gałęziami produkcji, gdzie przede wszystkim automatyzacja może i powinna mieć już w najbliższym okresie szersze zastosowanie są energetyka, chemia, hutnictwo, masowa wielkoseryjna produkcja w przemyśle maszynowym i elektrotechnicznym zwłaszcza w dziedzinie procesów produkcji zagrażających zdrowiu pracowników i uciążliwych dla otoczenia.

Najpilniejszym zadaniem w rozwoju automatyzacji jest stworzenie wyspecjalizowanego w tym zakresie zaplecza naukowego, projektowego i konstruktorskiego. Rosnący zgodnie z ogólnosiłowatą tendencją zakres automatyzacji produkcji przemysłowej stawia przed przemysłem maszynowym pilne zadania rozwinięcia produkcji maszyn i urządzeń wyposażonych w niezbędne aparaty kontrolno-pomiarowe i regulacyjne oraz aparaty kontrolno-pomiarowe i elementów automatyki dla układów regulujących i sterowniczych. Należy rozpocząć w pięcioletniu 1961—1965 w przemyśle elektronowym produkcję maszyn matematycznych i ich zespołów dla potrzeb automatyzacji procesów produkcyjnych.

5 Podstawowym warunkiem postępu technicznego jest wyposażenie głównych dziedzin gospodarki narodowej w nowoczesne, dobre jakościowo i ekonomiczne w eksploatacji środki produkcji. Dotyczy to szczególnie obrabiarek, maszyn i urządzeń dla rolnictwa, energetyki, hutnictwa, aparatury chemicznej, maszyn włókienniczych, maszyn i aparatów elektrycznych oraz środków transportu. (Ciąg dalszy na str. 2)

Uchwała IV plenum KC PZPR

(Ciąg dalszy ze str. 1)

sportu. Dokonanie w tej dziedzinie zasadniczego postępu oraz osiągnięcie poziomu dorównującego technice światowej jest najważniejszym zadaniem przemysłu maszynowego na najbliższe lata.

Równolegle należy zwrócić uwagę na systematyczne rozszerzanie asortymentu, podnoszenie jakości i obniżenie kosztów produkcji artykułów rynkowych szerokiego użytku odgrywających coraz większą rolę w zaopatrzeniu ludności miast i wsi. W nowych konstrukcjach i przy stałym dokończeniu produkowanych maszyn i urządzeń należy zwrócić uwagę na zmniejszenie ich gabarytów i ciężaru oraz stosowanie lepszych i tańszych tworzyw.

Niezwykle poważne są zadania w zakresie wprowadzania nowoczesnej technologii i wytwarzania. Wymaga to w pierwszym rzędzie szerszego zastępowania obróbki wiórowej obróbką plastyczną, stosowania stali o wyższych parametrach, stosowania profili lekkich i giętych, zastępowania stali stopowych i metali kolorowych syntetycznymi tworzywami chemicznymi i ceramicznymi itp.

6 Ogromne znaczenie dla rozwoju gospodarczego naszego kraju z uwagi na wielkość i charakter jego zasobów surowcowych, mieć będzie postęp w zakresie właściwego, jak najbardziej oszczędnego i efektywnego wykorzystania paliw, materiałów i surowców. Wymaga to zasadniczych usprawnień w gospodarce cieplnej, dalszego wycofywania przestarzałych urządzeń ciepłych, szybszej elektryfikacji i dieselektryzacji kolei, rozwoju ciepłotłoków, wyposażenia energetyki w kotły i urządzenia energotwórcze o wysokich parametrach. W celu zmniejszenia zużycia stali hutnictwo winno intensywniejsze niż dotychczas podejmować produkcję oszczędnościowych profili i stali o podwyższonej wytrzymałości oraz szybciej opanowywać walcowanie w tolerancjach minusowych. Poważne możliwości w dziedzinie pełniejszego wykorzystania surowców mieć będzie intensyfikacja procesów produkcyjnych w przemyśle chemicznym, przechodzenie w produkcji nawozów azotowych na gaz ziemny, na większe konwertery syntetyzacji amoniaku, pełniejsze wykorzystanie produktów koksochemicznych zastosowanie siarki rodzimej w produkcji kwasu siarkowego itp. Chemia może i powinna też szybciej rozwinąć produkcję wysokociśnieniowych syntetycznych włókien zastępujących importowane surowce włókiennicze, wełnę i bawełnę. W celu obniżenia ciężaru budynków należy rozwinąć produkcję lekkich materiałów izolacyjnych, tak w postaci tworzyw chemicznych jak i tworzyw mineralnych. W związku z deficytowością drewna, wielkiego znaczenia nabiera rozwój produkcji zastępczych w postaci syntetycznych tworzyw chemicznych oraz płyt spłasnionych i wiórowych. Istotną rolę winno odegrać stosowanie izotopów promieniotwórczych w szczególności w przemyśle ciężkim, chemicznym, geologii, górnictwie.

7 Uchwały II plenum określały program rozwoju rolnictwa w najbliższym pięcioletniu. Niezbędne jest w świetle tych uchwał skuteczne rozwijanie prac w przemyśle nad udoskonaleniem oszczędności produkcji przeznaczonych dla rolnictwa. W dziedzinie mechanizacji rolnictwa należy uruchomić nowoczesną produkcję zestawów traktorowych z narzędziami towarzyszącymi: silosami - kombajnami do zbioru kukurydzy i zielonki, ulepszonych maszyn dla sprzętu okopowych, urządzeń dla mechanizacji prac w hodowli. Należy również przyspieszyć prace nad uruchomieniem nowych konstrukcji maszyn melioracyjnych i stosowanie materiałów zastępczych w melioracji. Szczególnie pilne są zadania uruchomienia seryjnej produkcji aparatury do ochrony roślin.

W przemyśle chemicznym należy obok zadań ilościowego wzrostu produkcji zwrócić uwagę na poprawę gatunków i

jakości nawozów sztucznych zwłaszcza przez zwiększenie stopnia ich koncentracji i granulacji oraz produkcji mocznika dla potrzeb nawozowych. Rozwijając również należy produkcję mikronawozów i badań nad ich stosowaniem.

Pierwszorzędnym zadaniem jest opracowanie nowych środków ochrony roślin i uruchomienie produkcji najbardziej skutecznych preparatów stosowanych za granicą, zwłaszcza dla celów zwalczania szkodników buraka cukrowego, warzyw i owoców.

Nową, niezwykle poważną dziedziną postępu technicznego w rolnictwie jest przemysłowa produkcja pasz przemysłowych wzbogaconych witaminami, antybiotykami i innymi komponentami, zabezpieczającymi szybki przyrost wagi bydła, trzody, drobiu oraz istotne oszczędności pasz.

Szczególną uwagę należy zwrócić na zwiększenie produkcji mocznika, którego zastosowanie w paszach dla zwierząt gospodarskich przynosi duże oszczędności w bioku roślinnym.

II

PLANOWANIE I KOORDYNACJA POSTĘPU TECHNICZNEGO I BADAŃ NAUKOWYCH

1 Szybki rozwój techniki i nowoczesnych metod wytwarzania wymaga planowej koordynacji na wszystkich szczeblach działalności produkcyjnej oraz przezwyciężenia istniejących braków i niedociągnięć w tej dziedzinie.

Poczynając od roku 1961 skonkretyzować należy plan za miernymi technicznymi oraz sposobów i terminów ich realizacji. Plan ten winien stanowić nieodłączną część i zarazem materialną podstawę planów wzrostu produkcji i wydajności pracy oraz obniżki kosztów własnych tak w odniesieniu do ogólnonarodowego planu gospodarczego jako też do planów resortów, zjednoczeń i przedsiębiorstw. Narodowy plan gospodarczy winien określać podstawowe, wybrane zadania w dziedzinie badań naukowych oraz najważniejsze, posiadające ogólnokrajowe znaczenie zadania rozwoju techniki. W części planu dotyczącej rozwoju techniki winny być zawarte dyrektywy w zakresie przygotowania i uruchamiania nowych ważnych urządzeń produkcyjnych nowych materiałów i surowców oraz wdrożenia nowych, postępowych procesów technologicznych.

Plany resortów, zjednoczeń i przedsiębiorstw zawierające szą bardziej szczegółową zadania w zakresie opracowania i realizacji postępu technicznego.

Zjednoczenia powinny stać się podstawowym koncepcyjnym ośrodkiem rozwoju nowej techniki, w pełni wykorzystującym podległe mu lub współpracujące ze zjednoczeniem placówki badawcze, konstruktorskie i projektowe, stosującym szeroką wymianę doświadczeń między przedsiębiorstwami danej gałęzi produkcji. Plan zjednoczenia powinien być nową techniką, zawierającą powinien wspólnie dla wszystkich podległych zakładów problemy, związane z ich rekonstrukcją techniczną, z dążnością do osiągnięcia światowego poziomu w technice i organizacji produkcji.

2 Planowe kierownictwo rozwoju techniki powinno uwzględniać niezbędne powiązania między nauką i produkcją. W związku z tym tematyka prac instytutów naukowych, biur konstruktorskich, laboratoriów badawczych, biur projektowych, stacji i baz doświadczalnych oraz planów współpracy naukowo-technicznej z zagranicą winna być skoordynowana z założeniami i potrzebami rozwoju produkcji.

Plenum KC uważa za celowe opracowanie wieloletnich i perspektywicznych planów szczególnie ważnych badań naukowych i wybranych problemów opracowywanych przez placówki PAN i szkolnictwa wyższego oraz przez instytuty resortowe i branżowe. Opracowanie ogólnych projektów planów oraz koordynacji prac naukowych stanowić powinno zadanie PAN

w porozumieniu z zainteresowanymi instytucjami i resortami.

3 Realizacja zadań rozwoju nauki i techniki łączy się z szeroką problematyką polityki technicznej i wymaga centralnego ujęcia szeregu zagadnień, które mają bezpośredni lub pośredni wpływ na technikę i organizację produkcji i poziom kwalifikacji kadr oraz na wzrost zainteresowania techniką i rozwój kultury technicznej społeczeństwa.

Istnieje szereg dziedzin nowej techniki, które wymagają stałego nadzoru i kontroli ze strony rządu, gdyż nie mieszczą się w ramach działalności resortów i zjednoczeń. Dlatego Komitet Centralny uważa za celowe powołanie komitetu do spraw techniki, jako centralnego ośrodka polityki technicznej rządu. Działalność komitetu nie powinna naruszać uprawnień i obowiązków resortów i zjednoczeń, lecz nadawać właściwy kierunek ich działalności, zwłaszcza tam, gdzie zabiegają się problemy międzyresortowe i konieczna jest ścisła współpraca różnych instytucji i ogniw nauki i praktyki. Komitet stanowi winien organizację o charakterze kolegiatnym, złożoną z wybitnych przedstawicieli nauki i techniki.

SPECJALIZACJA, KOOPERACJA, NORMALIZACJA

Rozwój specjalizacji i kooperacji produkcji stanowi obecnie charakterystyczną cechę postępu w technice wytwarzania. Właściwa specjalizacja produkcji toruje drogę mechanizacji i automatyzacji produkcji. Specjalizacja i kooperacja jako wyraz planowego, socjalistycznego podziału pracy stanowi również poważny czynnik rozwoju międzynarodowej współpracy gospodarczej w ramach obozu socjalistycznego.

W związku z tym Komitet Centralny postanawia:

1 Zalecić instancjom partyjnym i rządowym, komisji planowania, resortom, zjednoczeniom i przedsiębiorstwom, podjęcie skoordynowanych prac nad rozwojem specjalizacji i uporządkowaniem kooperacji produkcji. Należy podjąć rewizję dotychczasowych powiązań kooperacyjnych i opracować w oparciu o programy normalizacji, unifikacji i typizacji bieżące i długofalowe plany specjalizacji zakładów produkcyjnych oraz poszczególnych wydziałów.

2 Niezbędna jest rozbudowa specjalizowanych przedsiębiorstw: stworzenie na tej podstawie niezbędnych zdolności produkcyjnych w dziedzinie odlewów, odlewów, matryc, konstrukcji spawanych, normalii (śrub, nakrętek, wkrętek itd), narzędzi i oprzyrządowania, znormalizowanego sprzętu i urządzeń mechanizacyjnych dla transportu wewnątrz zakładu. Szczególną uwagę wymaga też problem zunifikowania i znormalizowania elementów, zespołów i części dla różnego rodzaju maszyn i urządzeń, zwłaszcza w zakresie transportu samochodowego, ciągników i maszyn rolniczych, maszyn budowlanych oraz innych maszyn i urządzeń szeroko wykorzystywanych w różnych dziedzinach gospodarki narodowej.

3 Prace nad normalizacją i standaryzacją stać się powinny przedmiotem szczególnej opieki ze strony rządu, resortów i zjednoczeń. Placówki badawcze, konstruktorskie i projektowe winny włączyć prace normalizacyjne do swoich zadań planowych i korzystać z już opracowanych norm i standardów zunifikowanych z elementami konstrukcji i wyposażenia oraz typowymi projektami całych obiektów i ich części. Jednocześnie wszystkie one powinny brać aktywny udział w pracach zespołów normalizacyjnych, obejmujących zainteresowanych naukowców, producentów i użytkowników. Opierając produkcję o zasady normalizacji, szeroka standaryzacja surowców, materiałów i wyrobów - powinno stać się podstawą ładu i współdziałania dla rozwoju techniki i lepszej organizacji produkcji.

4 Specjalizacja i kooperacja w skali obozu socjalistycznego stanowi przesłankę znaczącego obniżenia kosztów produkcji i umożliwiając poszcze-

gólnym krajom wybór najbardziej efektywnych dla nich kierunków produkcji i jej wielokierunkowy charakter. Komitet Centralny zaleca centralnym organom rządowym i komisji planowania szybsze opracowanie wniosków i inicjatyw w tym zakresie.

BADANIA NAUKOWE I POWIĄZANIE NAUKI Z PRODUKCJĄ

W miarę rozwoju nauki i techniki, zmienia się zasadniczo i wzrasta rola zaplecza naukowo-technicznego produkcji. Planowanie i rozwój produkcji w przedsiębiorstwach opierać się musi w coraz większym stopniu na wyprzedzającej ją pracy naukowo-technicznej, doświadczalnej, projektowej, konstruktorskiej. Niestosowne są wszelkie tendencje izolowania instytutów naukowo-badawczych, centralnych biur konstrukcyjnych, biur projektowych i innych placówek tego rodzaju, od właściwego procesu produkcji. Partia przywiązuje wielką wagę nie tylko do opracowań bezpośrednio związanych z praktyką, lecz również do rozwoju myśli teoretycznej, długofalowych badań i odkryć naukowych, które stworzyć mogą podstawę dla szybszego rozwoju techniki. Dotyczy to zwłaszcza badań w dziedzinie zastosowań matematyki, fizyki technicznej, inżynierii jądrowej, mechaniki stosowanej, chemii, biologii. Prace naukowo-badawcze w tych dziedzinach należy ze wszelkich miar pobudzać i rozszerzać. Nie stoi to bynajmniej w sprzeczności z podstawowym na dziś zadaniem zbliżenia nauki do potrzeb praktycznych produkcji. W celu ściślejszego powiązania nauki z produkcją, Komitet Centralny zaleca, co następuje:

1 Wszystkie placówki naukowe i badawcze (Akademii Nauk, szkół wyższych, resortów, zjednoczeń i przedsiębiorstw), powinny postawić sobie, jako cel najpilniejszy przy stosowaniu programu swych badań do potrzeb rozwojowych gospodarki narodowej oraz pełne zastosowanie osiągnięć badań naukowych w produkcji. Placówki naukowe powinny aktywnie współdziałać we wdrażaniu ich opracowań naukowych przez zakłady pracy;

2 Wyposażenie placówek badawczych i doświadczalnych w odpowiednie urządzenia, sprzęt, aparaturę i narzędzia powinno stać się stałą troską kierownictwa resortów, zjednoczeń i przedsiębiorstw. Szczególne znaczenie posiada problem wyposażenia w nowoczesne pomoce naukowe oraz wzorcowy sprzęt produkcyjny i badawczy pracowni szkół wyższych, a w szczególności katedr eksperymentalnych. Należy stworzyć lub rozbudować w wielkich przedsiębiorstwach oraz ośrodkach konstrukcyjnych i badawczych przemysłu maszynowego, elektrotechnicznego, chemicznego i innych, oddziały doświadczalne, prototypowe, wzorcowe, stacje prób i badań. Należy otoczyć opieką i odpowiednio wyposażać kluby techniki i racjonalizacji w przedsiębiorstwach.

3 Obok rozbudowy tzw. zaplecza naukowo-technicznego produkcji niezbędny jest szybki rozwój i prawidłowe wyposażenie w sprzęt i pomoce naukowe, modele maszyn i warsztaty doświadczalne - Kluby Techniki i Racjonalizacji, placówek technicznych ZHP, ZMS i ZMW.

4 Należy zapewnić znaczne skrócenie terminów opracowań naukowo-technicznych, konstruktorskich i projektowych. Premie i nagrody za osiągnięcia w tej dziedzinie powinny być w znacznej części uzależnione od praktycznego zastosowania wyników opracowań. Niezbędne jest ulepszenie dokumentacji technicznej i szersze stosowanie w niej elementów znormalizowanych, zunifikowanych, stypizowanych, niezbędna jest również ścisła kontrola w celu wyeliminowania tematów, które można szybko uzyskać z zagranicy, lub które już zostały rozwiązane w innych placówkach krajowych.

5 Biura projektowe winny stać się źródłem inicjatyw w dziedzinie rekonstrukcji technicznej całych ga-

łęzi produkcji i poszczególnych przedsiębiorstw. Projektanci powinni korygować zalecenia inwestora, jeśli wynikają one z niewłaściwych założeń i zawierają przestarzałe koncepcje organizacyjne i techniczne i uwzględnić w projektach przodujące procesy technologiczne. Projektanci posiadający znajomość możliwości produkcyjnych krajowych zakładów wytwarzających urządzenia i instalacje i oddziaływać na program produkcyjny w kierunku unowocześnienia konstrukcji urządzeń i maszyn, stosowania nowych materiałów i tworzyw sztucznych. Osiągnięcie lepszych wskaźników techniczno-ekonomicznych i obniżenie kosztu inwestycji w stosunku do założeń inwestora powinno zapewniać projektantom premie uzależnione od rozmiarów oszczędności w kosztach inwestycji i eksploatacji.

6 Należy usunąć braki i błędy wynikające z niedostatecznej analizy ekonomicznej efektywności postępu technicznego. Komisja Planowania, resorty i zjednoczenia zapewnić powinny opracowanie centralnych, resortowych i branżowych wytycznych w sprawie metod obliczania efektywności ekonomicznej postępu technicznego.

MIĘDZYNARODOWA WSPÓŁPRACA NAUKOWO-TECHNICZNA

Burzliwy rozwój nauki i techniki połączony jest z ogromnym wzrostem nakładów na prace badawcze i niezwykle intensywny rozbudowę placówek badawczych. Dlatego też nie jest możliwe, ani celowe prowadzenie w każdym kraju równoległych prac we wszystkich dziedzinach nauki i techniki. Braterska współpraca wewnątrz obozu socjalistycznego umożliwia specjalizację i podział programów prac naukowych i badawczych, konstruktorskich i projektowych, szybkie przekazywanie osiągnięć nauki i techniki, skuteczną pomoc w ich zastosowaniu do produkcji. W ostatnich latach nastąpiło jednak u nas pewne osłabienie inicjatyw w korzystaniu z doświadczeń i osiągnięć nauki i techniki ZSRR i innych krajów socjalistycznych. Nie brak również faktów opanoszenia w wykorzystaniu uzyskanej dokumentacji, lub też zwracania się o pomoc techniczną w sprawach drobnych i nieistotnych, przy pominięciu rozwiązań o istotnym znaczeniu dla naszej gospodarki.

W związku z tym, Komitet Centralny zaleca wszystkim zainteresowanym resortom i instytucjom:

1 Zacieśnić współpracę naukowo-techniczną z państwami socjalistycznymi, pogłębić i upowszechnić kontakty w tej dziedzinie oraz wspólnie pracować nad rozwiązaniami naszych placówek naukowo-badawczych, biur projektowych i konstrukcyjnych, a także zjednoczeń i przedsiębiorstw z analogicznymi placówkami w ZSRR i innych państwach socjalistycznych;

2 Opracować program specjalizacji pracy naukowej z uwzględnieniem warunków naszego kraju, posiadanych kadr i tradycji naukowych oraz uwzględniających możliwości korzystania z dorobku ZSRR i innych państw socjalistycznych;

3 Zwrócić szczególną uwagę na uzyskanie i wykorzystanie doświadczenia innych państw socjalistycznych w dziedzinie nowoczesnych metod organizacji produkcji, normalizacji i specjalizacji produkcji, stosowania mechanizacji i automatyzacji oraz w dziedzinie doskonalenia kadr i powiązania nauki z praktyką produkcyjną. Aktywnie należy rozwijać międzynarodową współpracę w dziedzinie norm i standardów, wymiany typowych projektów, unifikacji elementów, węzłów i agregatów;

4 Ustalić wymogi, którym podlegać musi każdy pracownik, wyjeżdżający zagranicę w celu uzyskania doświadczenia naukowego i technicznego lub praktycznej produkcji. Wprowadzić kontrolę zastosowania w praktyce na-

bytych w tej drodze wiedzy i doświadczenia.

INFORMACJA NAUKOWO-TECHNICZNA

Szybki postęp nauki i techniki wymaga szerokiej bieżącej orientacji w stanie prac badawczych i w osiągnięciach naukowych i technicznych w kraju i na świecie.

Dlatego też niezbędny jest sprawnie działający system informacji naukowej i technicznej. Zapewni on szybsze wyniki i zaoszczędzi zbędnych wysiłków nad poszukiwaniem rozwiązań dawno już osiągniętych i doświadczeń dawno już uzyskanych.

Sprawy organizacji i rozwoju informacji naukowo-technicznej są jednak u nas bardzo zaniedbane, a w ostatnich latach występuje nawet zjawisko rozpadu wielu ośrodków informacji naukowo-technicznej. Sytuację pogarsza niedostateczny poziom wyposażenia i wykorzystania bibliotek technicznych oraz centralnej biblioteki technicznej.

Komitet Centralny zaleca w związku z tym:

1 Utworzyć pod ogólnym nadzorem Centralnego Instytutu Dokumentacji Naukowo-technicznej branżowe ośrodki informacji, które powinny gromadzić materiały i prowadzić studia najważniejszych krajowych i zagranicznych doświadczeń i osiągnięć nauki i techniki w danej dziedzinie. Ośrodki te powinny nie tylko gromadzić materiały i udostępniać je na zlecenie, lecz aktywnie uczestniczyć w ich rozpowszechnianiu i wykorzystaniu w przedsiębiorstwach, placówkach naukowych, biurach konstrukcyjnych i projektowych; opracowywać syntetyczne materiały, dotyczące odrębnych ważnych problemów w dziedzinie nauki, techniki i organizacji produkcji w skali ogólnobranżowej; zestawiać porównawcze wskaźniki techniczno-ekonomiczne, charakteryzujące prace przedsiębiorstw w kraju i zagranicą, wydawać biuletyny, przeglądy, wyciągi; organizować konferencje naukowo-techniczne w zakresie swej tematyki; prowadzić informacyjne kartoteki i katalogi nowych wyrobów krajowych i zagranicznych;

2 Zwrócić szczególną uwagę na organizację i funkcjonowanie służby informacji technicznej w większych przedsiębiorstwach produkcyjnych. Komórki informacji naukowo-technicznej wielkich przedsiębiorstw powinny gromadzić, udostępniać i popularizować na zewnątrz materiały, dotyczące różnych dziedzin pracy przedsiębiorstwa, organizować propagandę jego nowej techniki i wymianę doświadczeń między przedsiębiorstwami. Poważną będą również funkcje tych komórek w dziedzinie informacji wewnętrzzakładowej. Dotyczy to popularyzacji przodujących osiągnięć i doświadczeń racjonalizatorów i wynalazców w zakresie nowych metod pracy, nowej technologii, prowadzenia poradni technicznych, organizowania wystaw, konferencji, filmów technicznych, wyjazdów do innych przedsiębiorstw w celu wymiany doświadczeń. Ośrodki fabryczne powinny również zasilać informacjami powiązane z nimi ośrodki branżowe i gromadzić informacje o doświadczeniach pokrewnych przedsiębiorstw w kraju i za granicą.

3 W działalności wydawniczej i bibliotecznej zapewnić znaczne skrócenie cyklu przygotowania publikacji, poprawę technicznego wyposażenia bibliotek i ulepszenie metod popularyzacji i organizacji czytelnictwa technicznego.

Dla pełnego wykorzystania prasy technicznej niezbędna jest szeroka i systematyczna propaganda, właściwa organizacja czytelnictwa w zakładach pracy, odpowiednie środki i opieka na bibliotekami i czytelniami. Propaganda naukowa i techniczna powinna w formie dostępnej i interesującej docierać do wszystkich środowisk i zachęcać do samokształcenia i korzystania z wszystkich możliwości podno-

(Ciąg dalszy na str. 3)

w sprawie rozwoju techniki

(Dokończenie ze str. 2)

zenia poziomu wiedzy i kwalifikacji.

Instytucje, powołane do krzewienia wiedzy technicznej, propagandy osiągnięć nauki i techniki, powinny w najkrótszym czasie opracować szczegółowy program znaczącej rozbudowy swej działalności w tej dziedzinie. Dotyczy to NOT i stowarzyszeń naukowo-technicznych, zarządów szkolnictwa wszystkich form i szczebli, kierownictwa masowych społecznych organizacji, zwłaszcza harcerstwa, ZMS, ZMW, ośrodków kierujących prasą, propagandą radiową, filmową, telewizyjną.

WALKA O POSTĘP TECHNICZNY W PRZEDSIĘBIORSTWIE

Podstawowym ośrodkiem praktycznej realizacji postępu w organizacji i technice wytwarzania jest przedsiębiorstwo. Tu kadry inteligencji uzyskują w bezpośrednim kontakcie z produkcją, w bliskiej współpracy z robotnikami właściwe doświadczenie praktyczne i polityczną dojrzałość jakiej wymaga kierowanie pracą ludzi w warunkach socjalistycznej własności i socjalistycznych stosunków. Stosunki te pozwalają na znacznie szybsze niż w kapitalizmie opanowanie nowej techniki, umożliwiają masowy rozwój ruchu racjonalizatorskiego i wynalazczego, masowy udział pracowników w socjalistycznym współzawodnictwie pracy. Przekształcanie tych możliwości w rzeczywistość dokonuje się przez udział pracowników w zarządzaniu zakładem, w rozstrzygnięciu jego problemów gospodarczych i technicznych. Uwzględniając rolę i zadania przedsiębiorstw w dziedzinie rozwoju techniki, Komitet Centralny zaleca właściwym organom rządowym CRZZ i NOT:

1 Opracowanie wytycznych w sprawie form pomocy ze strony kierownictwa przedsiębiorstw i związków zawodowych w utworzeniu i działalności biur socjalistycznej pracy, które stają się jako główny cel ulepszenia organizacji i techniki produkcji a także w utworzeniu i działalności mieszanych biur racjonalizatorskich, obejmujących doświadczone robotników-racjonalizatorów, techników, inżynierów i w pewnych przypadkach również pracowników nauki.

2 Nowelizację i aktualizację przepisów i wytycznych w sprawie pomocy w rozwoju ruchu racjonalizatorskiego i wynalazczego i zapewnienie szybkiej realizacji zgłaszanych wniosków i projektów udoskonalenia i usprawnienia oraz w sprawie fabrycznych klubów techniki i racjonalizacji, bibliotek technicznych i ośrodków informacji naukowo-technicznej w przedsiębiorstwie.

3 Ustalenie programu rozbudowy i usprawnienia pracy zakładowych ośrodków postępu technicznego: biur konstruktorskich, technologicznych, laboratoriów, oddziałów doświadczalnej produkcji itp. oraz zorganizowanie w przedsiębiorstwach systematycznej pracy w dziedzinie racjonalizacji i wynalazczości, normalizacji i standaryzacji produkcji oraz wzornictwa przemysłowego.

4 Skierowanie szczególnej uwagi na stworzenie warunków sprzyjających rozwojowi techniki w przedsiębiorstwie. Dotyczy to w pierwszym rzędzie właściwej ewidencji i kontroli pracy i zużycia materiałów, surowców i energii; opracowania i wprowadzenia technicznie uzasadnionych norm pracy i technicznie uzasadnionych norm zużycia surowców, materiałów, paliw i energii oraz norm wykorzystania zdolności produkcyjnej maszyn i urządzeń.

BODZCE EKONOMICZNE POSTĘPU TECHNICZNEGO

Rozwój nowej techniki dokonuje się w walce z technicznym konserwatyzmem. W tej walce niezbędna jest przede wszystkim awangardowa rola partii i uruchomienie przez nią wszystkich czynników aktyw-

ności produkcyjnej i społecznej. Zasadnicze znaczenie ma tu jednak również motyw materialnego zainteresowania przedsiębiorstw i poszczególnych pracowników w terminowym oocacowaniu elementów nowej techniki i szybkim wprowadzeniu ich do produkcji. Państwo nasze w pełni docenia tę sprawę i łoży ogromne środki na rozwój nauki i techniki. Fundusze te wydatkowane są jednak często w sposób nieprawidłowy i rozrzutny. Nierzadko przyznaje się nagrody osobom, które nie uczestniczyły bezpośrednio w danym osiągnięciu, a także za opracowania nie zasługujące na wyróżnienie. Faktyczni twórcy nowych rozwiązań są niekiedy wręcz pomijani w nagrodach, lub też nagradzani niewspółmiernie nisko w stosunku do wartości ich opracowań. Przedsiębiorstwa podejmujące poważniejsze zmiany w technologii i organizacji produkcji, czy też dokonujące wymiany dotychczasowej konstrukcji wyrobów na nowe — narażone są na duże trudności i kłopoty; zdarza się, że fabryka, która podejmuje trudne i śmiałe zadania rekonstrukcji technicznej znajduje się w znacznie gorszym położeniu finansowym niż zakład, który kontynuuje prace według przestarzałych metod, przestarzałej technologii i przestarzałej konstrukcji wyrobów.

Komitet Centralny zaleca w związku z tym:

1 Udoskonalenie przepisów o zasadach nagradzania za twórczy udział w oocacowaniu i realizacji zadań rozwoju nowej techniki o istotnym znaczeniu dla danej gałęzi produkcji i dla całej gospodarki narodowej.

2 Przywrócenie dorocznego państwowych nagród za ważne osiągnięcia w pracach naukowo-badawczych, konstruktorskich i projektowych, oraz za poważne udoskonalenia procesów technologicznych i organizacji produkcji bezpośrednio w zakładach pracy.

3 Uzależnienie premii dla personelu kierowniczego przedsiębiorstw, pracowników zakładowych biur konstrukcyjnych, technologicznych wzorcownic i innych placówek, torujących drogę nowej technice w zakładach pracy, od faktycznej i terminowej realizacji zamierzeń postępu technicznego oraz od wykazanej twórczej inwencji w podejmowaniu dodatkowych nie planowanych przedsięwzięć i opracowań.

4 Wprowadzenie ułatwień finansowych dla przedsiębiorstw realizujących zadania rozwoju nowej techniki i specjalizacji produkcji. W szczególności należy wprowadzić zasadę ułatwień w uzyskaniu kredytu bankowego i odpowiedniej elastyczności w kontroli funduszu płac w przypadku uzasadnionego przejściowego spadku produkcji oraz opracować system zmian we wskaźnikach techniczno-ekonomicznych planu przedsiębiorstwa, wynikających z nowych uruchomień produkcji lub prowadzenia postępowych procesów, ekonomicznych w następujących okresach planowania. Ceny na nowe wyroby wymagające odpowiednich, kosztownych zmian w technologii i organizacji produkcji powinny w okresie 6 miesięcy do 1 roku zapewnić odpowiednie zainteresowanie ekonomiczne przedsiębiorstwa i kompensatę przedsięwzięć, większych nakładów. W określonych przypadkach należy stosować zamiast podwyższonej ceny dotację przedmiotową.

KADRY TECHNICZNE

O możliwości uzyskania zasadniczego zwrotu w realizacji nowej techniki i wykorzystaniu osiągnięć nauki we wszystkich dziedzinach naszej działalności gospodarczej decydować będą w ostatecznym rachunku kadry specjalistów, robotników i pracowników, poziom ich kwalifikacji, wiedzy i kultury oraz stopień ich zainteresowania wszystkim co nowe i postępowe.

Ilość kadr z wyższym i średnim specjalnym wykształceniem jest u nas obecnie wielokrotnie wyższa, aniżeli przed wojną. Jednakże ani ich li-

czebność, ani też w szczególności poziom ich kwalifikacji a także ich rozmieszczenie w poszczególnych dziedzinach i ogólnych administracji i produkcji — nie odpowiadają rzeczywistym potrzebom i zadaniom naszej gospodarki.

Szkoły wyższe i techniczne nie mają dostatecznych powiązań z przedsiębiorstwami produkcyjnymi i innymi jednostkami gospodarczymi. Studenci, nie są należycie związani z środowiskiem w którym mają w przyszłości pracować. Nie zdołaliśmy dotąd zahamować pędu do uzyskiwania pracy przede wszystkim w wielkich miastach. Znaczna liczba absolwentów z wykształceniem technicznym unika zatrudnienia bezpośrednio w produkcji i znajduje często bezpodstawnie dostęp do pracy w ośrodkach administracji oraz w placówkach naukowych, konstruktorskich i technologicznych, mimo braku niezbędnej wiedzy zawodowej i doświadczenia. Nie są otoczeni właściwą opieką stażyści, brak w wielu zakładach programu pracy z nimi.

W celu przeciwdziałania tym niepożądanym zjawiskom Komitet Centralny postanawia:

1 Zobowiązać kierowników resortów oraz kierowników zakładów do systematycznego rozwijania różnorodnych form i metod podnoszenia kwalifikacji i praktycznych umiejętności podległego sobie personelu technicznego. Należy zaostrzyć w tym celu wymogi kwalifikacyjne związane z przeszeregowaniem i angażowaniem pracowników. Formy szkolenia i podnoszenia kwalifikacji powinny być dostosowane do warunków i potrzeb zakładów produkcyjnych i w rosnącym stopniu opierać się o współpracę z uczelnią i szkołami technicznymi. W szerokim zakresie należy popierać zdobywanie średniego i wyższego wykształcenia technicznego przez osoby zatrudnione w produkcji w drodze studiów wieczorowych i szkolenia zaocznego.

Należy zwiększyć opiekę nad młodymi inżynierami i technikami, kierowanymi do pracy w terenie, zwłaszcza dać im od większych ośrodków miejskich;

2 W stosunku do stanu obecnego, rozwój kształcenia technicznego powinien nastąpić przede wszystkim w specjalnościach, decydujących o postępie technicznym, jak: mechanika precyzyjna i optyka, elektronika, radiotechnika, mikrofizyka, fizyka techniczna, chemia polimerów, inżynieria jądrowa, aparaty i maszyny matematyczne. Należy również położyć większy nacisk na kształcenie w zakresie nauk ścisłych, a zwłaszcza matematyki i fizyki. Rozwój kształcenia musi iść w parze z podnoszeniem jego jakości. Dlatego bardzo istotnym problemem jest przygotowanie kadr naukowych. Minister szkolnictwa wyższego powinien przedłożyć konkretne propozycje w sprawie zapewnienia dopływu młodych kadr naukowych do szkół wyższych;

3 Przeważająca część stypendiów powinna być fundowana przez zakłady pracy, zjednoczenia, resorty i rady narodowe. Przyznawanie stypendiów winno być połączone z zobowiązaniem stypendysty do pracy po ukończeniu studiów w zakładzie lub instytucji, udzielającej stypendium. Fundatorzy stypendiów mogą ewentualnie, wskazać inne zakłady lub instytucje, w których stypendysta powinien być zatrudniony;

4 Należy rozszerzyć zasadę uprzedniej pracy produkcyjnej przed podjęciem studiów w określonych dziedzinach oraz udoskonalenie obecnego trybu praktyk studenckich. Resorty i zjednoczenia opracują w jak najkrótszym czasie programy stażu produkcyjnego w fabrykach dla młodych inżynierów i techników;

5 Ministerstwa szkolnictwa wyższego i oświaty powinny przyspieszyć wprowadzanie do programów nauczania problematyki produkcyjnej. Należy bardziej konsekwentnie niż dotąd, uogólniać do-

świadczenia tych szkół i uczelni, które na własną rękę podjęły inicjatywę zmian w programach i metodach nauczania oraz głębiej wykorzystać doświadczenia innych krajów socjalistycznych.

6 Należy dokonać przeglądu kadr, zatrudnionych na technicznych stanowiskach — zwłaszcza majstrów i kierowników oddziałów produkcyjnych. Wszyscy pracownicy na kierowniczych stanowiskach, którzy nie posiadają odpowiedniego wykształcenia zawodowego, powinni być zobowiązani do uzupełnienia w określonym czasie swej wiedzy.

7 Ostateczny termin i zakres wymagań należy ustalić indywidualnie przy stworzeniu odpowiednich form kształcenia i warunków dla jego ukończenia. Ulepszyć i rozwinąć systematyczne szkolenie kadr robotników, celem podwyższenia kwalifikacji w sposób, zapewniający właściwe wykorzystanie, wprowadzonej do przedsiębiorstwa nowej techniki. Należy zapewnić odpowiednie poparcie ze strony kierownictwa resortów i zakładów pracy dla działalności stowarzyszeń NOT w dziedzinie podnoszenia kwalifikacji zawodowych, kadr technicznych, ze szczególnym uwzględnieniem zagadnień doskonalenia wyższego i średniego personelu technicznego oraz młodych kadr technicznych. Młodzi specjaliści muszą mieć otwartą drogę do odpowiedzialnych stanowisk, pod warunkiem posiadania niezbędnego, praktycznego doświadczenia.

ROLA PARTII W WALCE O POSTĘP TECHNICZNY

Rozwój postępu technicznego, wykorzystanie środków, jakie stwarza współczesna technika w gospodarce naszego kraju decydować będzie o wzroście społecznej wydajności pracy, o tempie budownictwa socjalizmu w Polsce.

W związku z tym partia nasza powinna mocniej niż dotychczas rozwijać w klasie robotniczej świadomość korzyści, jakie daje rozwój techniki i pobudzać powszechną aktywność robotników w walce o postępek techniczny i racjonalizację produkcji.

1 Rozwój techniki wymaga odpowiednich środków w westychnych wydatkowanych w sposób najbardziej celowy i efektywny, wymaga ulepszenia i właściwego stosowania systemu bodźców zainteresowania materialnego. Jednakże szybkie tempo rozwoju techniki w naszym kraju zależy od działania czynników natury ideowej, społecznej, od świadomości i atmosfery twórczej pracy we wszystkich zakładach i instytucjach, gdzie rozdzieli się postępek techniczny. Wymaga to znacznego nasilenia pracy ideowo-wychowawczej partii wśród klasy robotniczej i inteligencji pracującej. Organizacje partyjne powinny popierać i popularyzować ludzi torujących drogę nowej technice, stwarzać atmosferę twórczej pracy, otaczać opieką utalentowaną młodzież techniczną. Poważne zadania w tej dziedzinie stoją również przed Związkiem Młodzieży Socjalistycznej. ZMS powinien zwłaszcza szerzej rozwijać swą pracę wśród młodej kadry inżynierjno-technicznej, podejmować dalsze wysiłki w sprawie podnoszenia poziomu kwalifikacji zawodowych młodych robotników, wszechstronnie rozwijać inicjatywę i aktywność produkcyjną młodzieży.

2 Partia obejmująca swą działalnością wszystkie zakłady i instytucje mające wpływ na rozwój postępu technicznego, winna zapewnić niezbędne skoordynowanie ich działalności. Wszystkie organizacje i instancje partyjne mogą i powinny wpływać na coraz lepsze planowanie w dziedzinie rozwoju techniki obejmujące i przyspieszające cały cykl powstawania nowej techniki. Aby jednak móc skutecznie wykonać to swoje zadanie wszystkie organizacje partyjne i wszyscy członkowie partii winni bliżej i głębiej niż dotychczas poznać problemy

techniki, bez czego nie sposób konkretnie stawiać zadań w dziedzinie jej rozwoju. Podstawowe organizacje partyjne na zakładach pracy powinny dopilnować, aby plany techniczne stawały się podstawą dla ustalenia planów produkcyjnych uwzględniających i wykorzystujących w pełni zaplanowane nowe lub zmodyfikowane urządzenia i nowe procesy produkcyjne.

Szczególnie odpowiedzialne zadania w dziedzinie rozwoju techniki spoczywają na podstawowych organizacjach partyjnych przede wszystkim w przemyśle maszynowym, elektrotechnicznym i chemicznym.

3 Głównym terenem działania podstawowych organizacji partyjnych w walce o postępek techniczny powinny stać się samorządy robotnicze. Przez konferencje samorządu robotniczego organizacja partyjna powinna inspirować i kontrolować realizację wskazań plenum w dziedzinie mechanizacji i automatyzacji, normalizacji i specjalizacji produkcji, powinna dopilnować, aby plany techniczne uwzględniały najbardziej celową i efektywną rekonstrukcję i modernizację urządzeń, aby zapewniały szkolenie dostosowane do nowej techniki.

4 Wspólnie z radami zakładowymi, organizacjami ZMS i kołami stowarzyszeń naukowo-technicznych podstawowe organizacje partyjne powinny dążyć do nasycenia współzawodnictwa, a szczególnie wśród zawodniczków o tytuł brygady pracy socjalistycznej problematyką postępu technicznego i osiągnięć wzrostu zainteresowań i zamiłowań technicznych robotników.

Kluby techniki i racjonalizacji powinny stać się ośrodkami promieniowania myśli i kultury technicznej na całą załogę oraz miejscem pogłębiania współpracy i współpracy pomiędzy personelem technicznym i robotnikami.

5 Na wyższym poziomie należy podnieść prace podstawowych organizacji partyjnych w zakładach i instytucjach odgrywających specjalną rolę w dziedzinie postępu technicznego, a więc: w wyższych uczelniach, instytucjach naukowo-badawczych, biurach projektowych i konstrukcyjnych.

Politycznym obowiązkiem podstawowych organizacji partyjnych w tych instytucjach jest czuwanie, aby nowe opracowania naukowe, projekty, konstrukcje i technologia odpowiadały nie tylko najbardziej nowoczesnym wymagom techniki, lecz także, aby ich opracowanie i wdrożenie trwało jak najkrócej.

6 KW, KP, KM KD powinny przeprowadzać pogłębione analizy okresowe stanu i rozwoju techniki na swoim terenie, badając sytuację w tym zakresie w poszczególnych branżach i gałęziach produkcji, ze szczególnym uwzględnieniem najważniejszych zakładów i instytucji, opracowywać węzłowe zadania dla organizacji partyjnych w tej dziedzinie, przygotowywać wszechstronne aktywność do ich wykonania, kontrolować ich realizację. Konieczne jest również wzmocnienie pracy odpowiednich instancji partyjnych z zespołami partyjnymi działającymi w społecznych organizacjach mających wpływ na rozwój techniki.

Niezwykle ważnym zadaniem terenowych instancji partyjnych jest udoskonalenie i pogłębianie form stałej pracy partyjnej w środowiskach inteligencji technicznej, w oparciu o doświadczenia akcji przed III Zjazdem Partii i o uchwały obecnego plenum.

7 Szybki rozwój techniki, przy istniejących jeszcze brakach i zaniedbaniach, wymaga pełnej mobilizacji wszystkich członków partii. Wszystkie organizacje partyjne winny aktywnie propagować postępek techniczny. Nie mogą one tolerować konserwatywnego, wygodnictwa, braku kwalifikacji u ludzi odpowiedzialnych za stan i rozwój techniki. Obowiązkiem członków partii, inżynierów i techników, pracowników nauki, kierowników gospodarczych

jest — obok wykonywania własnych obowiązków w dziedzinie postępu technicznego — aktywny udział w dyskusjach dotyczących kierunków i warunków rozwoju techniki, ideowe kierownictwo i polityczne oddziaływanie na środowiska techniczne i robotnicze.

Powinniśmy zdobywać dla idei postępu technicznego coraz szerszy aktyw robotniczy, szczególnie wśród młodzieży. Cała partia i wszyscy jej członkowie powinni występować wobec klasy robotniczej i całego społeczeństwa jako gorący rzecznicy podnoszenia ogólnej kultury technicznej, zdobywania i ciągłego rozwijania wiedzy technicznej, szerokiego wykorzystywania w gospodarce narodowej i w życiu codziennym możliwości i zdobyczy współczesnej techniki.

W celu zainteresowania jak najszerszych rzesz społeczeństwa problematyką IV plenum oraz w celu nadania najbardziej prawidłowego kierunku postępowi technicznemu w nowym planie pięcioletnim Komitet Centralny uznaje za celowe przeprowadzenie wokół tych zagadnień szerokiej publicznej dyskusji.

Dyskusja ta, w której obok najbardziej przodujących robotników oraz inżynierów, techników i ekonomistów w przedsiębiorstwach winni wziąć jak najszerszy udział pracownicy wszystkich placówek i technicznych placówek w kraju, pomoże wydatnie rządowni i jego planującym organom w opracowaniu najbardziej prawidłowych, zgodnych z rzeczywistymi możliwościami i potrzebami gospodarki narodowej perspektyw rozwoju sił wytwórczych kraju.

Dyskusja wokół problematyki i uchwał IV plenum winna się odbywać w zakładach produkcyjnych, w instytucjach naukowo-badawczych i laboratoriach, w biurach projektowych i konstrukcyjnych, w zakładach naukowych wyższych uczelni i PAN, w kołach zakładowych i innych ogniwach stowarzyszeń inżynierów i techników oraz PTE, w klubach racjonalizatorskich oraz na łamach prasy technicznej, ekonomicznej a także codziennej.

Inicjatorem i organizatorem dyskusji w każdym z tych ogniw winny być instancje i organizacje partyjne szeroko wciągając do współdziałania administrację gospodarczą, kierownictwa placówek naukowych i technicznych, związki zawodowe oraz zarządy stowarzyszeń NOT. Dyskusje w przedsiębiorstwach powinny się głównie koncentrować wokół konkretnych przedsięwzięć technicznych w planach rozwojowych własnego zakładu.

Dyskusja w instytucjach i innych placówkach naukowo-badawczych, a także w biurach projektowych i konstrukcyjnych powinna technicznie głównie kierunków i zasięgu postępu technicznego w ujęciu branżowym i gałęziowym oraz zadań przypadających wymienionym placówkom w realizacji planu postępu technicznego.

Dyskusja na łamach prasy powinna dotyczyć przede wszystkim podstawowych problemów technicznych, posiadających ogólnogospodarcze znaczenie.

Komitet Centralny PZPR jest przekonany, że szerokie rzesze robotników i inteligentów pracujących wezmą aktywny udział w dyskusji i w ten sposób wniosą swój twórczy wkład w kształtowanie kierunków rozwojowych naszej socjalistycznej gospodarki.

MAGAZYN

W Niemczech zachodnich wyhodowano, w wyniku skrzyżowania, czerwone karniki, które śpiewają głośniej, przejawiają żywszy temperament i szczególnie interesują się muzyką jazzową.

★

70-letni Charlie Chaplin został ojcem siódmego dziecka. Jego 34-letnia żona powiła bowiem córeczkę.

★

Najwięcej gazet drukuje się w Wielkiej Brytanii, gdyż przypada tam aż 577 egzemplarzy dzienników na tysiące mieszkańców.

★

50 nowych zakładów gastronomicznych i 150 letnich kawiarni i barów, przekształcenie sporej ilości gospód i restauracji na placówki samoobsługowe, zwiększenie produkcji dań popularnych i zmniejszenie obrotów napojami alkoholowymi — przewiduje w swoim gastronomicznym programie działania na rok bieżący ZSS „Społem”.

(bro)

Jubileuszowe okruchy

Z Kalisza refleksje sentymalne

To się naprawdę rzadko zdarza, aby ojciec wie miasta wywieszał na drzwiach ratusza kartkę: „Dziś tutaj interesanci nie będą przyjmowani”. Okazja po temu musi być wyjątkowa.

Kaliszanom trafiła się ona w sobotę. Ryk syren i karnawałowe zgło detonacje — obwieściły społeczności starego grodu, że oto poczynają święcić piętnastolecie wyzwolenia a zarazem inaugurują obchody osiemnastu wieków swe go miasta.

Może sprawiło to słońce, co wyrzało zza chmur; może radosny nastrój zgromadzonej na rynku staromiejskim dzieciarni, zapatrzonej w mnogość eleganckich limuzyn i witającej rozbrajonym: — Ooco! — każdy wiwatowy wystrzał. W każdym bądź razie, rzekłbyś: — Rozhulał się stareńki Kalisz, no, no...

Raz na parę wieków — wolno. Przecież nie tak często miasto, nawiedzając ekipy telewizyj, i to dwu stacji naraz,

zespół Kroniki Filmowej, plejada dziennikarzy, reprezentanci obcych przedstawicielstw akredytowanych w Polsce. A coż dopiero mówić o wicepremierze, ministrach, posłach, generalicji i innych znakomitościach!

Nic zatem dziwnego, że muzy Teatru im. Bogusławskiego, którym przypadło w udziale być świadkiem rzadkiej uroczystości — obległy rzesze kaliszczan. Nielicznym bowiem tylko udało się wyjednać karty wstępu na jubileuszowe obrady, jako że szatowy gmach teatralny z nieelastycznego wzniesiono budulca...

Na widowni granat i czerń ubrań, a nawet uniformów górniczych, przetykany tu i ówdzie zielenią wojskowego munduru albo damskiego swetra — kontrastowały dobitnie z czerwienią zwisających z balkonu sztandarów. Orgia kwiatów, których szczególnie wiele wyrosło na stole przydzielonym przed wicepremierem Jaroszewiczem, Marią Dąbrowską i Tadeuszem Kulisiwiczem — dopełnia obrazu uroczystego nastroju.

Tego nastroju nie zmąciły wygłoszone referaty; rzecz znamienna: ich treść, przepełniona elementami historycznymi i wizją przyszłości Kalisza — zebrani chłonili w niezwykłym skupieniu. Oklaski? Były, oczywiście; może najbardziej rzesiste, gdy przewodniczący Prezydium Stołecznej Rady Narodowej — Zygmunt Dworakowski, powiedział krótko i pięknie: — Warszawa chyli czoła przed praocem polskich miast... — Owację wzbużyły słowa wypowiedziane w naszym języku przez radzieckiego konsula: — Niech żyje przyjaźń polsko-radziecka!

Telegramy okolicznościowe nadesłano czcigodnemu Jubilatowi ze wszystkich stron Polski i — świata. Telegrafowali marynarze, będący w dalekim rejsie statków „Kalisz” i „Prośna”, ziomkowie z londyńskiego koła kaliszczan, ministrowie, prości obywatele.

Gdy aktualni ojcowie Kalisza wręczali teczki z dyplomami honorowymi pisarce Marii Dąbrowskiej i grafikowi prof. Kulisiwiczowi — przy akompaniamencie niemiłknących braw para znakomitych kaliszczan ucałowała się serdecznie. Potem srebrnowłosa starsza pani, pokonując wzruszenie i chrypkę (o czym poinformowała zebranych), po dziękowała za dostąpienie zaszczytu, konkludując: — Cieszę się szczególnie, iż wyróżniono mnie razem z tak znakomitym artystą, jakim jest Tadeusz Kulisiwicz.

A potem wielka sala okazała się odnowionego ratusza zgromadziła przy obiedzie gości z stolicy, Poznania, z innych miast, sąsiednich powiatów, radnych oraz co bardziej zasłużonych kaliszczan. Siedział na honorowym miejscu wicepremier Piotr Jaroszewicz, mając za sąsiadów przewodniczącego Prezydium WRN, Franciszka Szczerbala i przewodniczącego kaliskiej MRN, Józefa Kuznowicza, od czasu do czasu poruszających w rozmowie istotne problemy prawnicze i gospodarcze grodu i Wielkopolski w ogóle.

Życzę Kaliszowi, aby w ciągu najbliższych 18 lat zrobiono tu tyle, ile do tej pory w ciągu 18 wieków — powiedział żartobliwie wicepremier, po czym przewodniczący Dworakowski z istic warszawskim espritem dodał: — A ja składam wam już teraz życzenia z okazji dwu tysięcy lat istnienia Kalisza, w tej bowiem uroczystości z przyczyn osobistych nie będę mógł wziąć udziału...

Krótkie przemówienie konsula NRD miało w sali kaliskiego ratusza dobitną wymowę. W tym mieście, którego ludność hitlerowski okupant zadał niezwykle ciężkie ciosy — słowa o po raz pierwszy w historii trwale podjętej współpracy niemiecko-polskiej — zapadły głęboko w pamięć zebranych.

Rozmaito wygłaszano toasty, niezliczone autografy rozdawała para honorowych

obywateli Kalisza, stara pamiątkowa księga miasta wzbo gaciła się o dziesiątki uznanych nazwisk, w gabinecie ojca miasta goście podziwiali elegancki upominek, wręczony Kaliszowi przez przewodniczącego Dworakowskiego: po tętną tekę z fotogramami Warszawy. Ogólną sympatię zjednali sobie przedstawiciele górników konińskich, kapitan statku „Kalisz” swym zwyciężym przemówieniem, zakończonym „za tych co na morzu...”, profesor Gleysztor, rektor dzieła „XVIII wieków Kalisza”, pewna pani — sobowtór Lucyny Winnickiej. A przede wszystkim — swobodny jak zwykle i pełen ciętego dowcipu wicepremier Piotr Jaroszewicz, któremu sekundował poseł Ziemi Kaliskiej, minister Eugeniusz Stawinski.

Cóż jeszcze dodać? Oczywiście „Sto lat”, odśpiewane późnym popołudniem wicepremierowi na pożegnanie. I to chyba, że Kalisz zainaugurował swe uroczystości 1800-lecia „na medal”.

Taki duży, projektu profesora Gosławskiego, wybitny w brawie przez mennicę, dla upamiętnienia styczniowej uroczystości...

Piotr Życki

Wszystko dla pań...



...na razie w Czechosłowacji. Na zdjęciu: fragment nowocześnie urządzonej kuchni. Kiedyż, ach kiedyż, podobne wyposażenie pocnie produkować nasz rodzimy przemysł?

Fot. — CAF

Dior i modelki



Przedstawiamy nowe modelki słynnego paryskiego domu Diora, które prezentować będą tegoroczną modę wiosenną. Trzeba przyznać że buzie — i nie tylko buzie — interesujące. Fot. — CAF

Nowe transakcje eksportowe

Koniec ubiegłego roku i początek 1960 r. obfitowały w ciekawe transakcje eksportowe.

I tak na przykład: pomimo silnej konkurencji zachodnio-europejskiej, sprzedaliśmy Jugosławii maszyny górnicze wartości około 200 tys. dolarów. Zawarliśmy kontrakty na dostawę sprzętu motoryzacyjnego, Turcji sprzedaliśmy 67 samochodów różnych typów, głównie Pick-up i mikrobusek. Również Albania zakupiła u nas partię ponad 120 samochodów wartości 750 tys. zł dewizowych.

Furorę zrobiły nasze produkowane przez spółdzielczość urządzenia garażowe, które zakupiła już Czechosłowacja, Rumunia i Jugosławia. Przenośnymi garażami interesują się nie tylko polscy właściciele samochodów lecz także „motoryzowani” obywatele krajów azjatyckich.

Sprzedaliśmy również kompletne obiekty 6 cukrowni i 4 wytwórnie piyt spilsniowych do ZSRR, a do Grecji chłodnie na owoce.

Indie zakupiły u nas licencję na odlewnie walców żeliw

nych. Wartość tego kontraktu przekracza 800 tys. zł dewizowych. (API)

Z zagranicy do sklepów spożywczych

W I kwartale bieżącego roku sprowadziliśmy ponad 16 tys. ton owoców cytrusowych z Grecji, Hiszpanii, Tunisu, Maroka i Chin; 140 ton fig z Grecji i Turcji, 380 ton sliwek suszonych z Jugosławii, ponad 300 ton orzechów włoskich z Bułgarii i Chin. Ponadto rodzynek, orzechy laskowe, 290 ton fistaszków, 190 ton sardynki z Maroka i Portugalii, a także poważne ilości migdałów z Tunisu, Hiszpanii i Bułgarii. Tradycyjni dostawcy przysłał nam w tym samym czasie poważne ilości kawy, herbaty, pieprzu, papryki, prawdziwej oliwy itp.

Wkrótce do naszych sklepów nadejdzie również 100 ton bułgarskich konserw mięsno-jarzynowych i 6000 ton mięsa importowanego z Bułgarii i Chin. (API)

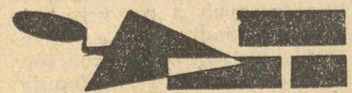
WIEDZĄ, CO I JAK

Gdy dyrekcja i samorząd zmierzają do jednego celu...

Już, już wydawało się, że z dyskusji wyjdzie przysłowiowy „klops”. Mimo doskonale skonstruowanego referatu dyrektora inż. Tadeusza Glinkowskiego, który wnikliwie przedstawił słabe strony przedsiębiorstwa — członkowie samorządu przez długie minuty milczeli. Nie pomagały zachęty ze strony przewodniczącego konferencji — inż. Norberta Kaczmarka. — „Tego pierwszego” — nie było. Wreszcie ktoś nie wytrzymał. Podniósł rękę. Przewodniczący skwapliwie udzielił mu głosu...

„Dziś znowu słyszymy o oszczędności, bumelanctwie, fikcyjnych chorobach itd. Prawda to, lecz samo gadanie niczego nie rozwiąże. Nieuczciwi ludzie będą chorować tak długo, dopóki im się to będzie opłacać. Bumelanctwo? — Nie widziałem jeszcze budowy, gdzie by rano kontrolowano — kto i kiedy przyszedł, a później, kiedy z roboty zszedł? A ilu jest bumelanctów przymuszonych, z braku materiałów? Dlaczego o tym tak cicho?”

Pierwszego dyskutanta poparł przykładami drugi i trzeci, koncentrując się wyrażnie wokół organizacji i norm pracy. Wkrótce okazało się bo



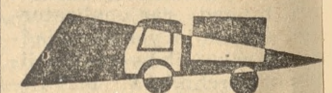
wiem, że tam właśnie jest „kopalnia” materiałów i ziółówek...

„Budowy pożerają olbrzymie ilości cementu, wapna, żwiru — mówił murarz, Stefan Nowaczyk. A ile się tego niszczy? Wezmę kielnią garść zaprawy, rzucę na mur, lecz dwie trzecie spadnie mi na ziemię. Dlaczego? Bo pełno w niej kamieni. Gdzie źródło tego marnotrawstwa? W maszynach, w złych sitach.

Katalogi stawek na roboty w wielu pozycjach są nonsensowne. Weźmy np. bielenie betonowych płyt „ygrek”: urzędowa stawka 0,06 grosza. Albo kucie bruzd w murach przez elektryków. Stawki groszowe. Nikt nie chce tego robić. Później ty, kierowniku, szukaj innego wyjścia...

„Mamy budowę w Krzeszynie — opowiada kierownik Aleksander Stürmer. Ludzi przywozi i odwozi się ciężarówką. Często ten wóz jest nam w ciągu dnia niepotrzeb-

ny. Dzwonimy do bazy, żeby go użyli gdzie indziej. Transport się nie zgadza. Ciężarówka stoi, a koszty rosną”. Głos zabiera majster Kalmierz Molewski. Opowiada o swoich kłopotach z rozliczeniem zużycia materiałów. Jego budowa zużywała podejrzanie dużo żwiru. Gdy wprowadził ścisłą kontrolę tego, co mu przywożąc, spotkał się z wymówkami ze strony wozaków i szoferów PTBM:



— To tylko u pana tak, panie Molewski. Na innych budowach przywożę raz, a wpisu mi za cały dzień — rzekł mu jeden z nich.

Notesy osób siedzących w prezydium zapewniają się uwagami. A przedstawiciele załóg poszczególnych budów, rozkręcając się coraz bardziej, ufając, że im administracja pomoże.

„Jest zima. Murarze czynią coraz częściej chorować... Czy czasami nie dlatego, że mają buty gumowe, a guma ciągnie chłód? Czy nie warto dać im okulików zimę?”

„Zajmijcie się trochę ludźmi, delegowanymi w teren. Nas wysłano na budowę do Potoku. Świat deska nie zabity. Do jedzenia nie kupisz, prócz marmolady. A na marmoladzie, wiadomo!”

To była dobra konferencja — ocenia w podsumowaniu dyskusji dyrektor Tadeusz Glinkowski. Zrobimy wszystko co w naszej mocy, by wskazywane przez Was niedostatki usunąć. Podejmiemy uchwałę...

Poznański Zarząd Budownictwa z satysfakcją patrzy na coraz lepsze wyniki ekonomiczne i rzeczowe przedsiębiorstwa Budownictwa Miejskiego nr 3 — mówi przedstawiciel PZP, dr Bronisław Zakrzewski. — Sądzę, że zadowolę się to należy dobrej współpracy samorządu z dyrekcją — dodaje...

Konferencja się kończy. Delegaci załóg się rozchodzą — dyskutując — o podsumowanie...

— Wszystko sobie notowali. Teraz wiedzą, co i jak. Będziemy pytać na następnej konferencji!

Piotr Chojnacki

